



## GLASILO

„Slovenskega osrednjega čebelarskega društva za Kranjsko, Koroško in Primorsko“  
s sedežem v Ljubljani ter „Slov. čebelarskega društva za Spodnje Štajersko“.

===

Urejuje FRANČIŠEK ROJINA.

Izhaja 10. dan vsakega mesca in se pošilja udom zastoj.

Leto XII.

V Ljubljani, mesca novembra 1909.

Štev. 11.

### Poziv za pristop h „Kranjski čebelarski zadrugi“ v Ilirski Bistrici.

Edenstoindeset članov je pristopilo od ustanovitve sem k zadrugi; vendar pa to število nikakor ne zadostuje, da bi mogla pričeti poslovanje v takem obsegu, kot si so ga ustanovitelji začrtali.

Od Vas, čebelarji, je odvisno, da spravite zadrugo na noge! Na Vas je ležeče, da zadobe Vaši pridelki večjo veljavo in dosežete zanje boljše ceno, ter da se ustanovi doma podjetje, kamor bode čebelar vdobil vse čebelarske potrebščine!

Ako ima „Slovensko čebelarsko društvo“ nad tisoč članov, kje so oni stoteri, da ne pristopijo k zadrugi?

Delež znaša 10 kron in se zamore plačevati v letnih obrokih. Prvi obrok je 2 kroni. Ko zadružnik izstopi, vdobi povrnjen cel vplačan delež.

Ker bi se priprave že pred novim letom morale izvršiti, prosimo čebelarje za čimprejšnji pristop.

**Načelstvo.**

### November in december.

Pozimi nima čebelar prida opraviti. Enkrat ali dvakrat na teden pogleda tiho okoli čebelnjaka, če je vse v redu. Posebno žrela je treba večkrat pregledati, če niso zamašena z mrtvimi čebelami. Razjedena čebelna trupla v

prašnici so znamenje, da so tu gospodarile miši. Zato je koristno v čebelnjaku nastavljeni več mišnic in jih večkrat pregledavati. Pri panjih naj čebelar samo rahlo uho nastavi in naj posluša, če so čebele mirne. Če čutiš samo tiho mrmranje, je panj v redu. Šum je vselej znamenje, da panju nekaj manjka; zamašena prašnica, miši, brezmatičnost so največkrat vzrok nemira. Najtežje se odpomore brezmatičnosti. Če imaš ravno kakega slabiča pri roki, ga lahko skleneš ob gorkem dnevu ali v topli sobi. Če mu pa ne moreš pomagati, postavi ga v stran, da ne bo drugih panjev vznemirjal.

Vrhutega je še več drugih reči, ki vznemirjajo čebele. Pred solncem jih obvarješ s tem, da obsenčiš in zasloniš prašnice. Ravno tako jih je treba obvarovati žoln in drugih ptic, ki kljujejo po končnici. Mačke so sicer koristne, ker miši love, a v čebelnjaku jih ne trpi, ker s svojim skakanjem le vznemirjajo čebele. Drv sekati v bližini čebelnjaka ne kaže; čebelar naj pa sam predvsem prav oprezno stopa v čebelnjaku in naj vrat ne zapira pretrdo.

## Mir!

M. Humek.

Čebelarstvo leto je končano — izvečine ne baš ugodno. Zimsko pitanje je davno dovršeno, zaloga zimske hrane v redu. Čebele so „legle“ k zimskemu počitku. Odeja je pripravljena, ali pa je uže na panjih. Vesten čebelar je vse storil, kar je v njegovi moči, da ohrani svojo žival čilo in zdravo do prvega spomladanskega izleta, naj napoči tisti veseli dan že v januarju ali pa šele v marcu. Odslej je pretrgana vsaka ožja vez z njegovimi ljubljenkami, in le od zunaj pri žrelu mu je dovoljeno opazovanje. Ako imajo ljudstva veliko mladice, čilo matico, dovolj medu in so primerno zavarovana pred zimskim mrazom, bodo brez škode in brez izgube preživela najhujšo in najdalgotrajnejšo zimo — to pa le tedaj, če imajo odslej naprej skozi vso zimo popoln mir.

Žal, da se mnogokrat prezira ta prevažna zadeva, bodisi iz nevednosti ali pa iz zanikrnosti in površnosti ali pa tudi iz potrebe.

Mir se kali čebelarjem na toliko raznovrstnih načinov, da bi bilo skoro nemogoče naštetiti vse posamezne slučaje. Največkrat prideta pač v poštev dva činitelja t. j. človek — čebelar sam in pa nekatere živali.

Ne bode menda škodovalo, ako pokličem čebelarjem v spomin nekatere slučaje. Zadeva je sicer stara kakor čebelarstvo, pa vendar vedno nova.

Oglejmo si najprej človeka kot povzročitelja nemira pri čebelah! Neizkušen in brezskrben čebelar stika tudi pozimi po čebelnjaku, hodi trdo kakor bi bil v hlevu, loputa z vrati, da se stresa ves čebelnjak in z njim vred tudi panji. Ako je dovolj neroden in nereden, prekucne tudi kak prazen panj ali kaj drugega, da pade z velikim ropotom po panjih, ki so v njih čebele i. t. d. V čebelnjak spada tudi pozimi najvzornejši red, vsaka reč naj bode na svojem mestu. Iz čebelnjaka naj se vzame vse, kar bi se količkaj utegnilo rabiti čez zimo, da ni treba hoditi po nepotrebnem vanj.

Če se pa že mora noter, naj se to vrši tiho in brez najmanjšega ropota, da se nobena reč ne strese; posebno naj se zapirajo vrata prav narahlo. Čebelnjak naj bode pozimi popolnoma temen in tako dobro zaprt od vseh strani, da ne more noter nobena najmanjša žival, ki bi utegnila delati kak nemir. Nečebelarji seveda nimajo čuta za take „malenkosti“, in marsikak stric naredi veliko nerodnost, ako ima dostop v čebelnjak ali ako ima opraviti v bližini. Ko odmeta sneg izpred čebelnjaka, zadene večkrat z lopatinim ročajem ob stene. Kadar vozi gnoj, že tako zapelje, da se voz malo zadene ob čebelnjakov vogel i. t. d.

Minolo zimo je zapadel v Bohinju čez 2 m visok sneg, vse strehe so bile v nevarnosti. Ni kazalo drugega, kakor da sem „stopil“ na čebelnjakovo streho in da sem spravil dol vsaj nekoliko tega ljubega daru božjega. Pri tem delu se je seveda stresal ves čebelnjak, dasi sem ravnal kolikor moči oprezno. Ponoviti sem moral to delo celo večkrat in sem uverjen, da je to precej pripomoglo, da sem imel spomladi vse čebele grižave.

V hudih zimah, zlasti kadar je malo ali ni nič snega, zmrzne zemlja precej na debelo, in vsakovrstni stresi se prenašajo v precejšnjo daljavo. Čebelnjak v bližini drvarnice ni nikoli prida. Kolikorkrat prileti sekira s težko klado na tnalno, tolikokrat se vznemirjajo čebele. Isto se dogaja, ako je čebelnjak prav blizu ceste, ki se po njej mnogo vozi.

Marsikdo komaj čaka pomladi, in še predno so se čebele do dobrega očistile, (kar se ne zvrši v enem dnevu, če je še tako ugodno vreme), že odpira panji, snáži dna i. t. d. Nasledek je skoraj gotovo griža, zlasti ako nastopi zopet trajno mrzlo vreme, da se čebele ne morejo očistiti popolnoma.

Še bolj kot človek kalijo zimski mir čebelam nekatere živali. Izmed njih omenimo najprej miši. Kjer ima ta gnusoba očiten ali skriven dohod v čebelnjak, tam so pozimi čebele velike reve. Vso ljubo zimo nimajo miru in kaj čuda, ako je spomladi vse vprek grižavo. Zato pa: Miši od čebelnjaka proč, naj velja kar hoče! Kjer jih je treba loviti v čebelnjaku, je to vobče slabo znamenje in tudi izvečine brezuspešno delo; če jih več polovimo, več jih pride noter. Pač pa naj se čebelnjak tako izdela ali pozneje popravi, da miši nikakor ne bodo mogle vanj. Treba je trdnega poda, močnih sten in stropa. Panjeva žrela naj bodo pozimi priprta s pločevinastimi zatvornicami, ki naj puščajo kvečjemu do 8 mm široke odprtine. Kjer je žrelo količkaj ohlapno, poizkušajo priti miši v panj odzunaj; če ne gre izlepa, pa pomagajo ostrí zobje, in če se ne posreči to za čebele tako pogubonosno delo v eni noči, nadaljuje se drugo, tretjo noč i. t. d. Mišja vstrajnost zmaga — panj je izgubljen. Nedavno sem videl nekje panji s tako razjedenimi žreli, da bi prišla lahko skozi celo podgana. Kdor pušča pozimi mačko v čebelnjak, češ da bi polovila miši, stori s tem čebelam jako slabo uslugo. Mačka pač prežene miši za nekaj časa, a pri tem poslu povzroči toliko nemira, da več škoduje kakor koristi.

Izmed ptic so pozimi čebelam najbolj nevarne sinice, brglezi, detali in razne žolne, ki kaj rade hodijo v vas k čebelam, posebno ako je čebelnjak na samoti ali blizu gozda. Vse naštete ptice trkajo po panjevih izletalnicah, da

bi s tem privabile kako živalico iz panju. Ker so v svojem poslu neznansko vstrajne in se ne dajo zlepa oplajiti, povzročijo lahko občutno škodo. Tako dolgotrajno močno vznemirjanje mora škodovati vsakemu ljudstvu. Teh ptic pa ne smemo pokončevati, ker so sicer vse zelo koristne. Kako pa si pomagamo? Ko pritisne hud mraz in zapade sneg (navadno v začetku decembra), naj se panji tudi spredaj zaslonijo s primernimi deskami ali s kako drugo pripravno tvarino, in sicer tako, da ima zrak dostop k žrelom, ptice pa ne morejo do njih. S tako napravo odvrčamo od čebel tudi solnčne žarke, ki so pozimi čebelam takisto škodljivi, kakor vsako drugo vznemirjenje. Zaslombe pa morajo biti dobro pritrjene, da jih ne prevrne ali celo ne odnese veter.

Končno naj še pripomnim, da je vsako motenje zimskega počitka tembolj opasno in pogubonosno, čim pozneje se vrši. Sedaj n. pr., ko so se čebele komaj stisnile v zimsko gručo, in še ni hudega mraza, nima tolikega pomena, ako se malo vznemirijo, ko panji morebiti šele končno odevamo, vravnavamo ali celo prekladamo. Tudi prenesti ali prepeljati bi se še dale za silo. Ko bi delali isto s panji v januarju ali februarju pred otrebitvijo, bi bila griza neizogibna in posledice grozne.



## Naše društveno delo.

lv. Jurančič.

V združitvi je moč. To dejstvo se nam osobito v novejšem času dovolj jasno pokazuje. Velika, dobro organizovana društva, četudi obstojajo iz najnižjih, najrevnejših slojev prebivalstva, so vstanu užugati najsilnejšega „sveta vladarja“, denar, kapitalizem, ako so v dobrem vodstvu ter nastopajo složno. Pa ne samo na zunaj, temveč tudi na znotraj delujejo dobro urejena društva v napredku glede izobrazbe in in materijelno veliko bolj, nego je to možno posamezniku.

Tako opazujemo tudi na čebelarstvu polju izdaten napredek le od tega časa, ko so se začeli čebelarji družiti. Koliko je nastalo novih čebelarjev, koliko se uspešneje čebelari, ker posamezniki napredujejo v strokovni izobrazbi, koliko jih je vsled splošnega napredka število panjev povišalo, tako da se vobče gmotni uspeh zamore računati najmanj 3 do 4 krat toliko, nego je bil pred ustanovitvijo čebelarskih društev.

Ako primerjamo naše čebelarsko društvo čebelni družini, najdemo velik razloček. V čebelnem panju mora vse delati ter vsi člani zasledujejo isti ideal: obstanek; troti, kadar so odveč, in pohabljen ali sploh za delo nesposobne čebele se v panju ne trpijo, temveč jih druge vun pomečejo. Tako bi moralo v društvu vse delati za uspeh in napredek. Da „Štajersko čebelarsko društvo“ v nekaterih krajih cvete in vrlo napreduje, je res, vendar nekatere podružnice le životarijo ali celo nazadujejo. Tu intam vplivajo seveda bolj ali manj ugodne krajevne razmere, vendar bi se marsikaj obrnilo na bolje, ko bi vsak član napram društvu storil svojo dolžnost. V prvih letih

po ustanovitvi društva je največjo delavnost kazal ptujski okraj, ko je tukaj število udov presegalo polovico vsega društva. V novejšem času pa se v živahnem delovanju najbolj odlikujeta celjski in ormoški okraj; tukaj imamo podružnice, ki štejejo blizo 100 članov. Splošno se opaža, da v tistih podružnicah, v katerih vlada večja delavnost, boljše navdušenje za društveno stvar, ki bolj točno poslujejo, prirejajo redno poučne shode ter se člani strokovno izobražujejo, raste število članov ter se zvišujejo leto za letom tudi letni dohodki posameznikov. Nahajajo pa se žal tudi podružnice, v katerih je vse mlačno, že več let se ne zganejo za kak poučen shod, celo z letnim občnim zborom zaostajajo, da ga mora centrala izsiliti. Ravno tam povsod, kjer se naša inteligenca: duhovniki, učitelji itd. zanima za društvo ter marljivo sodeluje, je društveno gibanje živahno in uspeh imeniten. Saj je to naravno. Zakaj bi ta, ki se je nekaj več učil, ima boljšo podlago tudi za strokovno izobrazbo, več zmožnosti, a tudi več časa, zakaj bi ta prostega kmetskega čebelarja ne navduševal za dobro in nedolžno stvar, mu pomagal ter z vzgledom „naprej svetil“?

Poprimimo se torej vsepovsod s pravo strokovno vnemo vztrajnega dela za napredek čebelarskega društva! Saj je možno z razširjanjem društva v enem letu dohodke čebelarjev enega kraja za cele tisočake zvišati; in to bi bilo gotovo plemenito delo! Zlasti vodstva podružnic naj blagovolijo svojo nalogo točno in redno izvrševati. Vsaka podružnica bi naj priredila vsako leto v poletnem času po en poučen shod; potem pa še ob občnem zboru kako predavanje po izkušenejših članih. Ravno zdaj bo prišel čas občnih zborov, ko bo treba sestaviti letno poročilo, oziroma nabirati statistične podatke od vsakega člana ter iste vposlati osrednjemu odboru. Pri tem bo treba veliko več točnosti. V teh poročilih imamo jasno sliko celega društvenega razvoja in napredka, kakor tudi statistične točke, ki imajo vsekako veliko trajno važnost. Zato bi naj noben član brez nujnega vzroka ne izostal od občnega zbora, da zamore javiti vse podatke o svojem čebelarskem delovanju celega leta. Kdor bi pa bil vendar zadržan, naj bi natanko vse sporočil kakemu sosedu-čebelarju, da ta za njega izjavi potrebno, n. pr. število plemenjakov (iz zadnje zime in sedajne), število rojev, letni pridelek medu in voska, morebitne izvanrednosti, zimske izgube, bolezni itd. To je najzanimivejša točka podružničnega občnega zbora, ko se vsem čebelarjem razkrije letni uspeh posameznikov, kakor cele podružnice.

Končno naj omenim še nekaj, kar nas letos zopet zadene, namreč štetje ljudstva. Pri tem se šteje vsa živina, torej tudi čebelni panji. Veliko ljudi glede tega živi v slabi bojazni, da ima štetje glavni namen za odmero davkov. Zato neradi izpovedo resnico, temveč nekaj glav živine, kuretino itd. zamolčijo, največkrat pa tudi čebele, češ potem bomo imeli še večje davke. Na to se dajte pomiriti, zakaj po podatkih ljudskega štetja se davek nikakor ne odmerja, temveč to ima celo drug pomen. Kdo bi pa potem resnico izjavil, in pravi uspeh štetja bi bil: polni vagoni laži. Drugo jamstvo za prazen strah glede resnične izjave osobito čebel nam pa daje postava cesarice Marije Terezije iz l. 1775, po kateri so še do danes čebele v Avstriji

davka proste. Torej pri štetju ljudstva izjavljajmo vsi resnično število panjev ter še vplivajmo na nevedne čebelarje, da tudi oni tako storijo!

Čebele so za to leto svoje delo končale, malokdaj se še katera prikaže pri žrelu. Prava jesenska slika je polegla na čebelnjake, ko šele tuintam kak panj v najbolj solnčnih urah predigrava ter se še nekoliko povesei kratkotrajajočega solnčnega svita, le prav poredko se še vrne kaka čbelica z rumeno obnožino. Tudi čbelar je moral do malega vse opravke že izvršiti, kar jih je čbelicam za njih celoletno neumorno delo dolžan. Zato mu preostaja tem več časa, da posveti zdaj v zimskem času več dela društvu, organizaciji, strokovni izobrazbi. Delajmo torej vsak po svojih močeh v korist svojemu kraju vsi za jednega, jeden za vse, kakor čebele v panju!



## Pismo od beneške meje.

Spoštovani gospod urednik! — Tudi mene zelo veseli, da ste me vpeljali v krog sotrudnikov „Čebelarja“, a obenem me malo skrbi, da bi ne bil med odličnimi mojstri samo malopomemben pomagač, ki ima službo od danes do jutri. Vendar si mislim, da vsak kamenček lahko nekaj koristi stavbi, naj ga prinese kdorkoli in odkoderkoli. Zato sem se namenil, da Vam pošljem „čbelarsko pismo“ prav iz zadnjega kotička naše države in Vam malo opišem, kako čbelarimo na „grenci“.

Dovolite, da začnem od Kranja, da bo več pisanja!

V Kranju tedaj gledam skozi okno železniškega voza in premišljujem to in ono. Mislil sem seveda tudi na svoje ljubljenske, ki sem jih zapustil, kajti takrat sem odhajal na svoje novo službeno mesto. Da sem vedno mislil nanje, se vidi tudi iz tega: V Ljubljani sem imel ravno 1 K odveč in zanj sem si šel kupit kravatno iglo. Poiskal sem si tako s čebelo. Seveda sem obredel cele štiri prodajalne, da se mi je izpolnila želja. V Kranju na kolodvoru me je neki mož parkrat prav sumljivo pogledal, potem pa je vstopil v moj voz in se vsedel prav nasproti mene. Mislil sem si: „To bo kak tajni policaj, ki se je pa za enkrat zmotil“. Toda mož se ni zmotil. Črez kratek čas me je vprašal, kam se peljem in če imam tudi — čebele. Tedaj sem se šele spomnil, da je gledal mojo iglo s čebelo in me tako „pogruntal“. Prav iz srca sem se smejal temu slučaju, da sva se sešla tako dva čbelarja, eden „tajen“, drugi pa bolj očiten. Seveda sva napeljala precej vodo na svoj mlin. Mož je bil doma od Bleda in je imel čebele v paši. Tožil je, kako slabo se mu je obneslo letos. Dobile niso skoro nič, in poleg tega so mu še roparice naredile mnogo škode.

Ko sva se ločila z možem, in sem ostal zopet sam v vozu, mi je prišlo na misel tole: Če imajo uradniki svoje „rozete“, vojaki svoje zvezde, zakaj bi še mi čbelarji ne imeli kakega znamenja, da bi vsak vedel, kaj smo. Zlasti na potovanju, ko človek včasih nima s čim ubiti časa, bi mu prišla prav družba, ki razume njegovo „stroko“. To bi bila torej naša „uniforma“.

Ko sem še pozneje vozil črez Tolminsko proti Beneški, sem postajal vedno bolj žalosten. Zakaj uvideval sem, da tukaj najbrž ne bo kraj za moje čebele, ker na kamenju in skalovju ne raste menda kaj prida rožic. Pripeljal sem se slednjič s pošto do zadnje postaje in krenil potem kar peš med logi in travniki na svoje novo mesto. No, tukaj mi je že bolj ugajal kraj za „mojo stroko“. V vasi sem še tisti večer izpraševal, če ima kdo čebele, in rekli so mi, da jih ima eden. Seveda sem bil drugi dan že na vse zgodaj pri njem. Mož je bil ves srečen, da je dobil tovariša v meni in „predstavil“ mi je takoj svojo družino — čebelno seveda. Prav vesel sem bil lepega reda v čebelnjaku in iz tega sem takoj sklepal, da mož ne bo kak navaden šušmar. In nisem se motil. Tudi v panjih sem videl sadove razumne glave in delavne roke. Slabičev med 45 panji nisem našel — če izvzamem dva. A še ta bi morda ostala črez zimo. Vsaj pri nas sem videl čebelarje, ki so take puščali za pleme.

Moj novi znanec čebelari v kranjskih dzierzonovanih panjih, ki so pa precejšnje velikosti. Le nekaj malega ima še navadnih kranjičev. Pravi, da mu živalice prav dobro delajo na premakljivem delu. Letos, ko je bilo povsodi menda preobilo rojev, so se tukaj držale prav zmerno. Celo premalo so rojile, pravi mož. Zato so pa tudi nekateri panji zares težki za letošnje leto.

Tukaj ni jesenske paše. Ajde ne sejejo nič, resja pa tudi ni dobiti. Pač je pa spomladi in poleti dobro. Dovolj je črešenj in drugega sadja, prav obilo češmina in raznega grmovja, ker je večina sveta še nerazdeljenega, nekaj je tudi kostanja, a dovolj ga je pa na laški zemlji, kamor po zračni črti ne bo kaj več kot 1 km. V pašo se od tu nikdar ne prevažajo čebele in vendar dobro uspevajo, kot vidim letos. Tudi s čebelno kupčijo ni nič, ker je železnica preoddaljena in preslaba pota so. Pač gre pa med lahko v denar. Domačini vse takoj pokupijo, kajti vas šteje 83 hiš in skoro pri vsaki hiši rabijo med za razna zdravila, pecivo itd. To je pač boljše in bolj zdravo kot razna „mazila“. Mož mi je pravil, da bi vaščani pojedli medu, kolikor bi ga jim kdo pripeljal.

Ko sem do dobra ogledal svojo novo vas, sem se nekega jutra odpravil na eno uro oddaljeno Robidišče, kamor bom hodil tri dni v tednu mladim glavicam prižigat „uma svitle luči.“ Pot vodi črez globok jarek, kjer teče reka Nadiža. Tod okrog je vse polno robide, in od te je menda vas dobila tudi svoje ime. No, fant, lahko boš čebelaril, tudi robide je dosti, sem si mislil, ko sem sopihal po polževo speljani vojaški poti proti zadnji vasi naše monarhije. Seveda sem tudi v tej vasi kmalu vprašal, kje je kak čebelnjak. In ravno v tisti hiši, kjer se bom ustavljal, ima stari hišni oče 3 panji; pa bi bilo boljše, da jih ni. Rekel sem očetu, da jih bova razdrla in spomladi dobila druge, a ni bil nič kaj zadovoljen z mojim nasvetom. Že kraj, kamor je „obesil“ te „obsojence“ mi ni nič ugajal. Visoko gori na odru koncem hiše jim je odkazal gnezdo. Po lestvi sem prišel komaj do njih. Panji so bili prav v slabem stanju, a tudi njihova vsebina je bila slaba. Malo dela, malo družine, a menda še manj hrane, če ne prav nič. Eden je že še bil, a dva sta se mi smilila.

Tudi pri čebelarstvu se vidi, kako hudo je, če človek ne zna najpotrebnejšega — branja. Sedaj se lahko vsak čebelar nauči že dosti iz knjig in ni mu trebu toliko izkušnje. Saj so vendar čebelarske knjige zgodovina izkušenj več čebelarjev. Marsikaj dobi čebelar v knjigi, česar bi tudi pri največji bistrumnosti celo svoje življenje ne „pogruntal“.

Dotični mož ne zna brači — kot večina v vasi ne — in povedal mi je marsikaj „novega“ o čebelnem življenju. Povedal mi je na primer, da matico oplemeni neka „muha“, ki živi zunaj na polju. Dobro, da je mož gluha in ni slišal, kako me je lomil smeh. — Brez osnovnih pojmov čebelarstva se tudi pri bogatih izkušnjah po mojem mnenju ne da kaj doseči.

V dotični vasi sem videl še neke čebele. Tudi te so imele „kvartir“ visoko gori pod streho, kjer je bilo zloženo tudi seno. Nekdo mi je pravil, da jih zato spravljajo tako visoko, ker Lahi radi med jedo. Od tu je namreč do meje samo 5 minut in večkrat se je že zgodilo, da so čez noč izginile čebele s panji vred iz čebelnjaka tja v laško kraljestvo.

Sedaj, gospod urednik, sem pa prišel prav do meje. Bojim se, da bi ne bila blizu meje tudi Vaša — potrpežljivost.\*)

Veliko medenih let in sladkih ur želi Vam in vsem prijateljem čebelarstva  
Vaš

**Fr. Ločniškar.**

\*) Nikakor ne, nasprotno prosim še nadaljnih „čebelarskih pisem“. Op. uredn.

## Združevanje čebel.

Josip Kosi.

V številki 236 celjskega „Narodnega dnevnika“ sem bral v članku „Čebelarska podružnica za Savinjsko dolino“ med drugim sledeče. „V Grižah pokazal je čebelarski strokovnjak gosp. Černej jesensko združitev čebel v premakljivih panjih, popoldne pa skupno s čebelarskim mojstrom gosp. Piklno združevanje v nepremakljivih panjih. Gospod Černej omotil je tiste čebele, ki jih je hotel pridružiti, s solitrom, dočim jih je gospod Pikl pregnal s kadilnikom“.

Pri združevanju čebel v premakljivih panjih rabil nisem nikoli omotilnih sredstev, in se mi ne vidi smrtenje čebel samo popolnoma nepotrebno, ampak celo neusmiljeno. V dunajskem „Bienenvater“ bral sem pred kratkem daljšo in temeljito razpravo o združevanju čebel, v kateri dotični autor povdarja da je pri združevanju čebel v premakljivih panjih vsaka umetnija odveč.

Še rabljenje sredstev, s katerimi bi se obojim čebelam enaki duh povzročil, označi kot popolnoma nepotrebno.

Priporoča pa tem bolje združevanje čebel v dobi, kadar so tiste popolnoma mirne, torej ne razburjenje po kakršni se že bodi okolnosti ali morebiti po nerodni manipulaciji čebelarja.

Združeval sem sam že večkrat brez vseh takih sredstev in nikoli se mi še niso morile. Kako vrednost pa naj bi imelo omotenje čebel, katere se naj



združijo z drugimi, mi je sploh neumljivo. Ali ne bi bilo celo mogoče, da bi se omotenim čebelam z dotičnim sredstvom kak duh dal, radi katerega bi jih potem čebele, s katerim so se združile, sovražile?

Samo radi tega čebele omotiti, da ne pikajo, se mi pa ne zdi junaško. Ali morebiti vendar ima omotenje čebel v tem slučaju kako vrednost, potem pa prosim pojasnila, ker je moja čebelarska veda še jako pomanjkljiva.

Dostavek urednika: Pri združevanju čebel je res vsaka umetnija odveč. Glavni pogoj da se čebele ne spoprimejo, je ta, da so site, zato jim je treba dati, kadar se satniki razmaknejo, časa, da se medu napijó; v navadnih kranjskih panjih pa se že lotijo medu, ko se panjevo dno odtrga. S sitimi čebelami se ravna skoraj kakor s kakim žitom, tako se dado pretresavati, ne napite pa rade pikajo in tudi med sabo se rade koljejo.

## Naše opazovalnice.

Poročevalec Anton Žnideršič.

### Mesečni pregled: september 1909.

Kraj	Učinek tehtanega panjů								Poraba ozir. prebitek	Temperatura			Izletnih dnevov	Dnevov					
	Donos			Upad			Najvišji donos	Dne		najvišja	najnižja	Srednja mesečna		z dežjem	s snegom	s solncem			z vetrom
	Mesečna tretjina															0	1/2	celi	
	1	2	3	1	2	3													
Ilirska Bistrica	20	—	—	50	40	20	20	10	-90	25	6	15	28	10	—	5	14	11	5
Bitnje pri Boh. Bistrici	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Ljubevč pri Idriji	—	—	—	—	—	—	—	—	-190	24	9	15 <sup>4</sup>	24	15	—	8	11	11	4
Metlika	—	—	—	—	—	—	—	—	—	34	10	19 <sup>4</sup>	28	13	—	6	19	5	30
Nabrežina	160	510	120	10	60	20	90	16	700	34	13	24	30	12	—	1	4	25	16
Podgorje pri Kamniku	10	—	—	130	85	40	10	6	-245	29	5	16	28	8	—	8	7	15	16
Struge pri Dobropoljah	—	—	—	75	55	40	—	—	-170	26	5	15 <sup>1</sup>	26	14	—	18	5	7	27
Sv. Duh na Ostrem vrhu	10	—	—	42	89	75	5	5	-196	24	7	14 <sup>8</sup>	27	8	—	7	15	8	—

Črtica „—“ v koloni „Temperatura“ znači stopinje mraza, v koloni „Poraba ozir. prebitek“ znači porabo.

Ilirska Bistrica: Letos bi bilo skoraj boljše, da so čebele doma ostale, ker ajda na pašiščih ni skoraj nič dala. V Divači so panji povprečno po 2 kg pridobili, v Košani pa po toliko oslabšali. Gotovo ni bilo v septembru, ko je ajda cvetela, dovolj gorkote za izločevanje nektarja. Treba je bilo nekaj vreč sladkorja, da so se čebele izpitale. — Po Krasu cvete v septembru

„žepek“, kakor pravi ljudstvo rožmarinu podobnemu zeljiščnemu grmičevju, ki vijoličastobelo cvete. To bo isto, kar gospod opazovalec iz Nabrežine kot „satureja“ označuje\*). Med Divačo in Trstom ga raste obilo, in znano je, da se tamošnji čebelarji vedno nanj zanašajo. Letos sem se tudi osebno prepričal, ko sem v septembru v Divači svoje čebele obiskal in tamošnjo okolico obhodil, da je bil malone ves nanešeni med od te rastline. — Ako je bilo kako leto slabo, je bilo to letošnje! V našem okraju je bila večina panjev, ki so jih čebelarji v jeseni prodajali, popolnoma suha. Pred 40 leti je baje bilo enako slabo leto, kakor mi je star čebelar pravil. Bati se je, da so letos naši čebelarji prelahke panji vzimili! Ako ne bode pomlad ugodna, bode mrtvecev, da bo joj!

Žnideršič.

Ljubevč pri Idriji; V tem mescu je tehtani panj izgubil 1 kg 90 dkg, iz česar se razvidi, da niso imele nikake paše. O uspehu na Krasu poročam prihodnji mesec.

St. pl. Premerstein.

Metlika: Že pred zadnjo tretjino so začeli tukajšni in sosedni hrvaški čebelarji „treti“. Ženske so prinašale v odprtih škafih med, za njimi in okrog njih pa se je podil roj čebel. Tudi hiše skupljevalcev so bile oblegane od čebelic. Ni čuda torej, da so roparice napadale moje čebele in uničile tri panji. Zažvepljal sem oropance in našel še nezrelo zalego; vzkliknil sem; „Dober tek vsem tistim, ki bodo uživali pri medarjih in drugih pacarjih kupljeno brluzgo: med, čebele in zalego!“ Med so plačevali prekupci po 62 do 70 h kilogram.

K. Barlé.

Podgorje pri Kamniku: S tem mescem je zopet eno popolnoma ničevnih čebelarskih let minulo. Kaj nam koristi mnogo pridobljenih lepih rojev, ko pa imajo le malo satja in so popolnoma suhi. Ajdova paša je dala 3 kg prebitka, katerega so pa čebele že v septembru ali porabile, ali so ga roparice odnesle. Sploh je bilo ropanje v tem mescu na dnevnem redu. Revizija in tehtanje sta izkazala grozno praznoto. Moralo se je število panjev znatno skrčiti, a vendar so ostali skoraj na samem sladkorju vzimljeni.

Sallath.

Struge pri Dobrepoljah: Letos sem se šele dodobra prepričal, koliko škoduje preobilno rojenje glede pridelka medu. Kakor sem že poročal, je bilo letos nenavadno rojivno leto, kakršnega ne pomnim, kar čebelarim. Vnukov sem dobil redko kako leto, letos pa sem vse poizkušal in prestavljal močnejše panji na mesto slabših, a kljub vsemu temu so mi rojili tako, da sem imel iz 68 starcev 170 panjev. Upal sem, da se bo dalo morebiti za ajdovo pašo kaj odprodati, a ni bilo mogoče, in tako je šel ves letošnji up na kakšni prirejek pri čebelah po vodi. Spomladna paša je bila dobra; tega sem se prepričal pri par panjih, ki niso rojili. Tehtala sta po 43 kg. Medu sem dobil po rojenju iz medišč in pa iz boljših panjev na polokvirjih okoli 130 kg, a za to sem sedaj dokupil 170 kg sladkorja, med pa bo treba dobro shraniti za spomladno krmljenje. Vzimal sem 120 panjev ter zopet

\*) Glej med „drobižem“ dotično notico.

upam po čebelarški navadi na spomladno kupčijo, ako dobro prezimijo. Za letošnji trud in pa skrb se moram zadovoljiti s praznim satjem iz kasiranih panjev.

Meglen.

**Sv. Du h.** Čebelarško leto je končano. Pri nas ne bode menda nikdo zadovoljen z njim. Kakršna sta bila julij in avgust, tak je bil tudi september. Akoravno so bili večinoma lepi in solčni dnevi, je bila v tem času zelo slaba paša. Sosednim čebelarjem je več panjev lakote pomrlo, kar se pri nas poprej v tem času menda še ni zgodilo. Letošnje leto se prišteva h skrajno slabim.

J. Gradišnik.



**Iz Loke v Istri.** Pri nas smo imeli čebelarji letos nekako srednjo čebelarško letino. Rojev je bilo malo, ker je bila huda suša ravno ob rojenju. Junija je bila dobra paša, tako da sem letos prvokrat rabil točilo, in iztočil od 10 prcev 50 kg medu. Pri nas je jesenske paše malo, ker tu se ne seje ajde; prevoz čebel na ajdovo pašo pri nas še ni vpeljan. Za jesensko pašo dobé vendar nekaj, včasih tudi dobro na nekaterih dišečih cvetlicah, ki so podobne materini dušici, ki začne cvesti koncem avgusta in cvete do blizo zime.\*) Letos so mi delale lastovke občutno škodo pri čebelah, ker so svoje mladiče vzgojile le s čebelami, kar lahko trdim, ker sem velikokrat nato pazil. Rad bil se jih znebil, in tudi se bi jih lahko pa — — — — no pa vendar vseh čebel pojedle niso. Jaz čebelarim komaj štiri leta, pa imam že devet sistemov panjev, od duplin naprej, in vendar do sedaj mi ni še nobeden po volji. Ravno to me je prisililo iti na letošnji čebelarški tečaj v Ilirsko Bistrico. Le g. Žnideršiča najnovejši panji so mi po volji, a tudi ta panj bodem zase nekaj malega predrugačil, tako da na peto leto svojega čebelarstva izpopolnim svoje panjé. Kakšno čebelarjenje bo v tem panju in njega popis bodem poročal prihodnje leto. Pa da veste, dragi čebelarji, tudi ta panj ne bode v slabih letinah delal čudežev.

Ivan Sever.

**Sv. Martin v Rožni dolini.** Ni kmalu blizu tako ugodnega kraja za čebelarstvo kakor je ravno pri nas, kjer so vsi pogoji za umno čebelorejo združeni v harmonično celoto. Kraj sam na sebi je proti severnemu vetru zavarovan, paša celo leto obilna, ljudstvo pa precej navdušeno za to prekoristno in obenem nad vse prijetno zabavo. Le žalibog, da smo dosedaj čebelarili po starem kopitu, a kakor se je v novejši dobi pokazalo, rase

\*) Gotovo imate v mislih žepek (satureja). — Opomba uredništva.

zanimanje za umno čebelarstvo od dne do dne. Prvi, ki nas je navdušil za napredno čebelarstvo, je nedvomno gospod Levstik iz Celja, ki je s svojo navduševalno besedo in djanjem zasadil marsikateremu mlademu čebelarjunovincu veselje do ljubke živalice ter bil nehote povod, da je pri nas v teku enega leta 10 čebelarjev, ki delujejo s premakljivimi sati v modernih panjih. Za začetek gotovo lep uspeh! Dne 3. oktobra je bil zopet pouk o čebelarstvu; to pot nas je počastil čebelar-veteran gospod Jurančič. Ni se ustrašil težavne poti in slabega vremena ter je po peturni pešpoti, do kože premočen pohitel k nam in nam v dveurnem strokovnjaškem govoru razkladal o vzimljenju čebel. Z velikim veseljem se je povabilu odzvalo nad 40 vnetih čebelarjev, koji so z napeto pazljivostjo sledili jedernati besedi čebelarskega mojstra. Bodi mu izrečena srčna zahvala na njegovem trudu s prošnjo, da nas drugo leto zopet prav gotovo obiše.

Ivan Kovač, nadučitelj.

**Iz Oseka na Vipavskem.** Tudi letos hočem nekoliko sporočiti, kako sem čebelaril. Lani sem pustil za pleme 28 panjev; umrl ni nobeden, eden pa je prišel ob matico. Vkljub temu je letos velika razlika od lani. V začetku pomladi ni bilo ugodnega vremena za čebele. Kadar je pričelo resje cvesti, so bili le trije dnevi dobri. Ko je sadje cvetelo, je bilo izvrstno vreme do 25. aprila, potem je bilo mrzlo do 10. maja. „Kdor ne upa — pride večkrat“, pravi pregovor; tako se je zgodilo meni. Ves iznenaden ugledam dne 30. aprila pred panji veliko mladih trotov in med njimi pet matic, ki bi se bile čez tri dni razvile in bi bile rojile. Od 15. maja se je vreme vendar zboljšalo. 17. maja sem imel 8 prvih rojev, 6 jih je šlo skupaj, drugi dan sta mi šla 2 roja skupaj. Deset drugcev sem sam združil. Potem sem imel še 3 devičnike; ali bilo bi bolje, ako bi ne bili rojili. Vseh mladcev skupaj je bilo 52. Kadar je akacija cvela, je bilo ugodno vreme in dobra paša, da kar so čebele v tistem času medu nabrale, ga imajo še sedaj. Ko je cvel kostanj, je bilo do prve polovice dobro, a druga polovica deževna. Od 5. julija do 6. septembra niso nabrale niti za sproti. V gozdu ni bilo letos mane. Neki čebelar od sv. Križa je pripeljal v mojo bližino 77 panjev, ali se je opekeli, ker nabrale niso nič. 7 starih mi je prišlo ob plemenju ob matico, in sem jih avgusta pregnal. Tisti čas so bile bogate; od 7 panjev sem imel za 50 K medu. Da je letos slabo, je kriva prva polovica julija in avgust. Jaz čebelarim 42 let, a le šestkrat pomnim slabše kot letos. Gg. tovariši se bodo čudili, če povem, da sem imel l. 1908 za 310 K médu, a letos za 110 K. Pustil sem 30 plemenjakov; upam da bodo dobri, ker so dovolj močni. Bog in sv. Ambrož bosta že prihodnje leto preskrbela, da bo bolje.

Jožef Faganel, cerkvenik.

**Iz Savinjske doline.** Poverila se mi je prijetna naloga, poročati o delovanju naše mlade še komaj ustanovljene, toda nad vse vrlo delujoče čebelarske podružnice za Savinjsko dolino s sedežem v Grižah pri Celju. Taista je priredila tekom letošnjega leta, počenši šele s 23. majnikom, deset čebelarskih shodov, katerih se je udeležilo v vsem nad 600 poslušalcev; zato lahko z mirno vestjo rečem, da je bila naša čebelarska podružnica nad vse marljiva. Splošno navdušenje za umno čebelarstvo raste neverjetno, za kar

pač imata edino in vso zaslugo naša dva nad vse navdušena in marljiva čebelarstva strokovnjaka: čebelarški potovalni učitelj g. Černej in čebelarški mojster g. Pikel, ki sta sploh duša čebelarškega gibanja v Savinjski dolini. Čast jima! Z veseljem sta se odzvala vsakemu vabilu ter prirejala čebelarške shode po raznih krajih Savinjske doline popolnoma na lastne stroške, zakaj podružnica še nima dozda niti knofa premoženja. Gospod Pikel je še vrhutega iz lastnega nagiba pomagal pri mnogih udih popolnoma brezplačno pri jesenskem združevanju, za kar mu gre še posebna hvala. Shodi so se vršili: po dva v Grižah in Št. Pavlu, po eden pa v Spodnji Ložnici pri Žalcu, v Galiciji, v Št. Jurju ob Taboru, v Št. Ilju pri Velenju, v Št. Janžu na Peči in v Vrbjih pri Žalcu; skupaj tedaj deset shodov s povprečno nad 60 poslušalci. Največ jih je bilo v Št. Jurju ob Taboru, kjer jih je bilo dosti nad 100. Glavni program vseh shodov je bil: spodbujanje in navduševanje za umno čebelarstvo vobče, poleg vsemogočimi praktičnimi, nad vse zanimivimi, za vsakega umnega čebelarja potrebnimi razkazovanji. Hvala vama, naša vrla gg. poročevalca in razkazovalca, na vsem toletnem trudu, ter prosimo, da nam ostaneta še tudi prihodnje leto toli navdušena učitelja in čebelarstva prijatelja. V očigled vrlemu delovanju naše podružnice priporočam jo vsestranskim izdatnim gmotnim podporam, katerih je silno potrebna; saj vsako koristno delo je vredno plačila.

Srečko Pečar, tajnik.



Ruma, 23. oktobra 1909. — Slavno uredništvo! Zelo pozno sicer prihaja moje poročilo, ali upam, da bo vendar zanimalo bralce Vašega cenjenega lista in slovenske čebelarje sploh. Č. g. Marko Šaula, dekan srbsko-pravoslavne cerkve v Rumi, mi je dal podatkov o deželni čebelarški izložbi v Rumi in izrazil željo, da o njej poročam, dasi je poročilo zakasnelo. Ogleдал sem si tudi sam to razstavo, ki jo je priredila „Srbska Čebelarstva Zadruga“ s sodelovanjem hrvaških čebelarških društev v Vukovaru in Zagrebu in mnogih priznanih čebelarjev iz Hrvaške, Slavonije, Bosne, Dalmacije in Istre. Po obči sodbi je izpala ta razstava naravnost sijajno. Domače in tuje časopisje se je izrazilo o njej najpohvalnejše. Naj torej tudi slovenski čebelarji po Vašem listu izvedó kaj o njej. — Svečano odprtje izložbe je bilo 29. avgusta, a zaključila se je 7. septembra t. l. ob prisotnosti mnogoštevilnega naroda in odposlancev čebelarških in gospodarskih društev. Razstava je bila v poslopju srbske ljudske šole. Šolsko dvorišče je izgledalo kakor prekrasen čebeljak z uljniki raznih sistemov. Tukaj je stal votel panj, kamor so nanese pridne

živalice medú, tamkaj cel paviljon s čebelami. Videl si voz, na katerem je bilo 32 panjev. Posebno pozornost so vzbujali čebelnjaki, sestavljeni v obliki cerkve. Res lepo je bilo gledati cerkev v gotskem slogu s tremi zvoniki. Pri okencih in drugih odprtinah so prihajale in odhajale čebelice. Ta dragoceni uljnjak je last dekana Marka Šaule. Dve cerkvi ste bile v bizantinskem in ena v romanskem slogu. Med živimi čebelami so bili na vidnem mestu razstavljeni trije panji Ivana Strgarja iz Bitenj v Bohinju. Med, vosek, izdelki od medú in voska, učila, starine in čebelarstva literatura je bila izložena v prostrani telovadni šolski dvorani. Cela dvorana je bila vsega polna, da nisi vedel, kaj bi si najprej ogledal. Bila je okrašena s smrekami in palmami in drugimi rastlinami v dragocenih kineških vazah. Na sredi je bila velika, do stropa visoka piramida s pijačami iz medu. Vosek in izdelki iz voska so bili postavljeni na dveh mizah ob zidu kakor na dveh katafalkih. Nad eno mizo je bil baldahin iz narodnih čilimov (preprog) in iz rumene svile s sliko Njeg. Velič. kralja, a nad drugo slika patriarha Bogdanoviča. Tukaj so obračali pozornost nase predmeti iz voska: biskupska mitra, križ, dva svečnika, evangelij, kelih itd. Ivan Strgar in Ivan Kirchhofer iz Moswolda, oba Slovenca, sta se odlikovala s svojimi predmeti. Gosp. Strgar je poslal 14 zabojev raznih predmetov in je bil odlikovan z zlato medaljo. — 30. avgusta se je vršil čebelarški kongres, na katerem so se razpravljale razne teme iz čebelarstva. Na kongresu so bili burno pozdravljeni Čehi: kanonik Kebrle, Vojteh Novotny in J. Břadil.

Franjo Neubauer.



**Satureja.** Na vprašanje v zadnjem „Čebelarju“ kaj je satureja, nam piše gosp. Fr. Sila: „Vsled opombe v „Čebelarju“ št. 10. Kaj pa je satureja, — pošljem Vam eno vejico iste, ker jaz ji pravega slovenskega imena ne vem. Bode me zelo veselilo zvedeti njeno pravo ime. Saturea pirene se imenuje latinsko. Grmički te rastlince so komaj 15 do 20 cm visoki, raste v skalovju in je jako dobra jesenska paša“.

Temeljito pojasnilo o satureji je poslal gosp. A. Buković: „Satureja je latinska beseda Satureia, slov. spakedranka šatraj, ki mu ponekod pravijo tudi čober, kar je seveda pristno slovensko blago. Nemci pravijo tej rastlini Pfeffer- oder Bohnenkraut. Rastlina pa, ki jo ima v mislih gosp. poročevalec nabrežinske opazovalnice, ima latinsko ime Satureia montana, slovensko divji šatraj ali žepek, ki raste zlasti na Krasu in na jesen tako zelo medu, da vozijo celo Kranjci tja v pašo. Med je zlatorumen.“

## Iz spodnještajerskega čebelarskega društva.

**Poročilo** odborove seje „Spodnještaj. čebelarskega društva“ dne 30. okt. 1909 v Št. Juriju ob j. ž. Navzoči: Tomaž Kurbus, Anton Zdolšek, Anton Kosi, Janez Jurančič in Anton Sivka. — I. Gospod predsednik Tomo Kurbus prav pristrčno pozdravi navzoče odbornike ter poroča o ustanovitvi nekaterih novih podružnic. — II. Določi se poslati posameznim podružnicam položne liste in okrožnice, ki naj se vrnejo do 15. decembra predsedniku. — III. Občni zbor za upravno leto 1909 bode na dan Sv. Treh kraljev, t. j. 6. januarja 1910 v Narodnem domu v Celju. Dnevni red se objavi v XII. števil. „Čebelarja“. — IV. Sestavi se seznam čebelarskega orodja, ki ga bode imela trgovina Merkur v Celju vedno v zalogi. — V. Gosp. c. kr. sodnik Anton Zdolšek zastopal bode naše društvo pri glav. zboru „Slov. čeb. društva“ v Ljubljani. — VI. O čebelarski razstavi, katero namerava prirediti naše društvo v jeseni 1910 v Celju, vname se prav živahen razgovor. Sklene se v posebni opombi v okrožnici opozoriti posamezne podružnice na to velevažno prireditev. — Po poročilu blagajnika o sedanjem denarnem stanju, sklene g. predsednik odborovo sejo.

Anton Sivka, tajnik.

### ŠTAJERSKE PODRUŽNICE.

**Podružnica za Celje in okolico** priredi v nedeljo dne 21. novembra ob 2. uri popoldne pri gospodu Franu Samcu na Ložnici svoj redni občni zbor. Zraven običajnega sporeda se bodo vršila važna posvetovanja v različnih čebelarstva se tikajočih zadevah, kakor nabava čebelarskih potrebščin in panjev, razpečavanje medu i. t. d. Že radi tega upam, da se bodo čebelarji zbora mnogoštevilno udeležili, in če še končno omenim, da gospod Samec toči dobro vino in dela izvrstne domače klobase, mislim, da so dani vsi pogoji za dober prospek občnega zbora, in da torej nikdo ne bode imel vzroka izostati. Podružnica, ki šteje 80 članov, naj pač ne zboruje več s štirimi udi, kakor se je to zgodilo lansko leto.

Kosi, t. č. predsednik.

**Čebelarstva podružnica v Novi cerkvi pri Celju** ima svoj redni občni zbor v nedeljo, dne 28. novembra 1909 ob 3. uri popoldne v gostilni pri „Bolču“ v Socki. Čebelarje uljudno vabi

odbor.



## MALA NAZNANILA.

Pod tem naslovom objavljamo ponudbe članov brezplačno, to pa le **dvakrat v letu.**

**Čistokrven pes španjolske pasme** — prava redkost — prepeličar, tri mesce star, je na prodaj pri Emanuelu Kovačiču, Stražišče pri Kranju. (2—2)

**300 kg iztočenega ajdovega pitanca** prodaja Frančišek Verbnjak, Iljaševci, pošta Križevci pri Ljutomeru, Štajersko. (2—2)

**Kupim 5 kg medu** v lepem, belem satju. Ponudbe na Avgusta Bukovca, deželnega računskega revidenta v Ljubljani.

**50 kg garantirano čistega, iztočenega medu**, 5 kg z dežico 9 K. Pri predplačilu poštne prosto prodaja M. Schmidhofer, Crneče, pošta Meža ob Dravi, Koroško. (2—2)

**150 kg iztočenega ajdovega medu**, 5 kg brez posode in nefrankovano po 6 K prodaja Matej Klemenčič, čebelar na Muti, pošta Radenci, Spod. Štajersko.

## Listnica uredništva.

Nekaj dopisov je ostalo za prihodnjo številko. Iz raznih dopisov je razvidno, kako različna je bila letos čebelarstva letina po raznih krajih, in ravno zato so dopisi tako zanimivi. Zato prosimo za poročila še iz več krajev.

**Kranjska čebelarstva zadruga v Ilirski Bistrici prodaja**

**trčan med** garantirano čist, v 5 kg dežicah po K 8-50 franko, v 25 kg dežah po K 1-50 kilogram.

**umetno satje** iz garantirano čistega voska, za vsako mero prirezano, kilogram po K 4-50, zabojček s 3 1/2 kg vsebine za K 16—

Pri večjem odjemu znižane cene. poštne prosto.

**Svoji članom preskrbuje eksportne panji**, kot jih je g. Žnideršič v 1. številki „Slov. Čebelarja“ opisal z okvirji in začetki iz umetnega satja po K 4—.

**Trčan svitel spomladanski med** plačuje po 1 K 30 h, **ajdov** po 1 K, **voščine** po 1 K 10 h, **vošek** po 3 K 20 h kilogram, franko Ilirska Bistrica.

Kdor hoče postati član zadruga mora plačati vsaj 2 K na račun deleža in poslati podpisano pristopno izjavo.

Garantirano zanesljiv, doma pridelani

**med - pitanee**

5 kg 7 K.

Prodaja:

Iz garantirano čistega voska

**umetno satovje**

Prodaja: 1 kg 4 K 40 h.

**FR. UNGER, Spodnja Šiška pri Ljubljani.**

**Dober dan, gospod sočebelar! Kaj pa pišete?**

Dopisnico na

**????**

**I. avstrijsko - šlezijško zalogo čebelarskih potrebščin**

**FRANC SIMMICHU, Jauernig,** avstrijska Šlezija

da mi pošlje **zastoj** nov cenik za čebelarstvo in perutninarstvo, ki ima tudi bilješko in zelo poučna mesečna opravila. Moji sosedi dobe od njega **trčalnice, panjove, umetno satovje, lovilnike, prašilčke** in priprave za matično vzgojo, kadilnike, varovala pred pikom, priprave za umetno lego jajc, pitalnike in napajalnike, **poizkuševalce** za jajca, žičaste mreže itd. in so bili zelo zadovoljni s ceno in blagom, zatorej bom vprihodnje tudi **jaz dobival** blago od te tvrdke.

Udina (2 K) in reklamacije naj se pošiljajo upravništvu „Slovenskega Čebelarja“ v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slovenskega Čebelarja“ Fr. Rojinu, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.

Odgovorni urednik Mihael Rožanec. — Lastnik „Slovensko čebelarstvo društvo“.

Tisk J. Blasnika naslednikov v Ljubljani.